

Moje dětství v podolské škole

...vzpomíná Miroslava Velichová, roz. Koničková (*1947)

(zpracovala Dagmar Vacková)

Rodina Bačova: Anastázie Bačová, Karla Bačová (provdaná Tylichová), Jarmila Bačová (provdaná Koničková), později ředitelka školy v Podolí v letech 1952-1971, a Karel Bača – ředitel školy v Podolí v letech 1935-1952.

Narodila jsem se o Vánocích roku 1947, v podolské škole č. p. 53, tam co je dnes knihovna. Tehdy tam byla kuchyně, za ní komora a tam, co je dnes školní družina, byl obývací pokoj. Ložnice byla v patře, tam co je dnes ředitelna. Babička s dědečkem, když šli do ložnice, museli jít přes celou školu.

Moje vzpomínky na školu jsou z raného věku, asi do 6 let, protože do školy jsem začala chodit už z našeho nového domu z Podcestí, kam jsme se v roce 1952 s našimi přestěhovali.

Ve škole jsme bydleli ještě s mými prarodiči – babičkou a dědečkem Bačovými. Dědeček Karel byl řídícím učitelem a téměř 30 let kronikářem Podolí. Babička Anastázie Bačová nikdy nepracovala, starala se vždy o domácnost. Tito moji prarodiče se mi nejvíc věnovali. Nejvzdálenější vzpomínku mám na dědečka Baču, jak pustil v kuchyni na kredenci rádio, držel mě v náručí, já se ho držela za palec ruky (který se mně zdál obrovský) a tančil se mnou. Říkával mně Mireňko. V dědině jsem zase byla Mirečka řídících.

Další vzpomínka je na tzv. „pajzňu“. Pajzňa byla do generální opravy školy (v letech 1957-58) obrovská místnost v přízemí vpravo od vrat, kde je dnes tělocvična. Podlaha byla hliněná a u stěn byly obrovské regály, police plné zpracované úrody. Tj. zavařeniny, marmelády, nakládané okurky, vajíčka v 5-ti litrovkách, kořenová zelenina a demižony s rybízovým vínem. Byla tam stálá teplota, tak tam všechno dlouho vydrželo. Jednou se celým naším bytem rozlehla obrovská rána.

Malá Miroslava Koničková na školním dvoře.

Dědeček použil asi 3 nepublikovatelné výrazy, kupodivu volal i Pána Boha a rozběhl se k pajzni. Tam ho čekala velká spoušť, protože na dvou dlouhých stěnách regály, které byly dohromady svázané, spadly. Byla to dost velká pohroma.

A jiná historka: Dřív nebyly ledničky, tak se maso, které babička koupila u řezníka, spouštělo do studny. Jednou se ale kbelík s masem dědečkovi vysmekl a spadl do studny. Museli tehdy přijet hasiči, studnu vyčerpat a maso zachránit.

Miroslava Koníčková na školním dvoře.

*Ročníky 1945, 1947 a 1948 ve škole v Podolí.
Miroslava Koníčková ve druhé řadě druhá zprava.*

Když jsem začala chodit do školy, učila mě hned v první třídě moje maminka Jarmila Koníčková (rozená Bačová). Nemohla si dovolit nějak si mě všímat, aby se neřeklo, že mně nadřzuje. Tak jsem skoro každou hodinu stála za trest v koutě u kamen. Přitom jsem nic neprovedla, jen jsem třeba udělala kaňku. Když tu kaňku udělal někdo jiný, maminka ho utěšovala, že to nevádí. A já musela hned do kouta. Ty důvody mně vysvětlila až v mé dospělosti, ale já jsem to tehdy cítila jako velkou nespravedlnost.

A tuto příhodu znám z jejího vyprávění: Za druhé světové války byl nedostatek potravin. Každý se snažil zabezpečit, jak uměl. Naši si přepažili komoru zdí, ve které byl u země malý otvor. Před něj postavili bečku s kysaným zelím. Otvorem se protáhla jen moje maminka, která byla malá a drobná. Do zadržovaného otvoru se ale nevešel demižon slivovice, tak ho zakopali na zahradě, jak jsou teď ovocné stromy od Pauříkového (č. p. 54). Na konci války byly ještě zbytky Němců v okolí Podolí a Popovic. Ostřelovali se z popovských kopců a od Vinohradů s Rusy a Rumuny – na nás do dědiny a na Záhumní. Jedna střela spadla i na školní zahradu, přesně do míst, kde byl zakopaný ten demižon. Slivovice konec války nepřežila. Dlouho tam byla jáma, na kterou si pamatuju.

Jarmila Koníčková ve školní zahradě.